

«Η ιστορία του Αζίζ. Αν ήσουν εσύ στην θέση του».

Η ιστορία του Αζίζ, ενός αγοριού στα 11 πάνω-κάτω, είναι μεγάλη αλλά και πονεμένη. Ο Αζίζ, όπως όλοι μας, περνούσε ωραία στην πατρίδα του, τη Συρία, όσο δεν υπήρχαν τα προβλήματα του εμφύλιου πολέμου.

Ζούσε με τους γονείς του, τα αδέρφια του, γενικά με όλη την οικογένεια του και απολάμβανε τη καθημερινότητα της ήσυχης ζωής στη χώρα του. Καθώς άρχισαν τα προβλήματα στη χώρα του, άρχισε και η αντίστροφη μέτρηση για τη ζωή του. Ο Αζίζ με διάφορους τρόπους έψαξε να βρει τρόπο διαφυγής για ένα καλύτερο μέλλον. Τώρα πόσο καλύτερο αύριο θα ήταν θα το δούμε παρακάτω, ενώνοντας τα κομμάτια της ζωής του και φτιάχνοντας έναν νέο κόσμο για τον ίδιο, τα αδέρφια του και τη μητέρα του. Ο πατέρας του Αζίζ δεν τα κατάφερε να φύγει από την χώρα κι έτσι παρέμεινε στη Συρία. Μπορεί να πείτε «γιατί δεν έφυγε ο πατέρας του με την υπόλοιπη οικογένεια;» Ίσως να μην έφταναν τα χρήματα, για να πληρώσουν τα άτομα που περνούσαν τους πρόσφυγες κρυφά από χώρα σε χώρα ή αλλάζοντας βάρκα από λιμάνι σε λιμάνι. Γι' αυτό προτίμησε ο πατέρας του να μείνει και να φύγει ο Αζίζ με την υπόλοιπη οικογένεια για ένα καλύτερο αύριο. Τώρα, πόσο καλό είναι ψάχνεις για κάτι τέτοιο, από την στιγμή που δεν γνωρίζεις το παρόν και το μέλλον σου; Η ελπίδα, όμως, πεθαίνει πάντα τελευταία, για τον Αζίζ και για όλους μας. Φεύγοντας από την Συρία ο Αζίζ και η οικογένεια του με οποιοδήποτε μεταφορικό μέσον ή ακόμη και περπατώντας, ήταν για μέρες νηστικοί και μετά βίας έβρισκαν κάτι να φάνε αυτός και όλα οι υπόλοιποι. Τον ακολούθησαν όμως σ' αυτό το μακρύ ταξίδι ζωής. Βέβαια, ο Αζίζ δεν ήταν ο μόνος πρόσφυγας από τη Συρία, ήταν και πάρα πολλοί συμπατριώτες του. Όλοι μαζί είχαν ένα κοινό στόχο, την αναζήτηση ενός καλύτερου μέλλοντος. Άλλοι κατάφεραν να φτάσουν στον επιθυμητό προορισμό και άλλοι πάλι όχι. Αυτοί που κατάφεραν να φτάσουν στην Ελλάδα με πολύ κόπο και βάσανα άρχισαν να βλέπουν την πραγματικότητα στην καθημερινότητα. Ο Αζίζ κατάφερε να ξεκινήσει μαθήματα στα μέσα Νοεμβρίου στην Ε' τάξη. Μετά από αρκετούς μήνες άρχισε να γράφει, να διαβάζει την ελληνική -μια ξένη γλώσσα για αυτόν- εφόσον η Ελλάδα θα ήταν η νέα του πατρίδα. Παρά την παιδική του ηλικία σκεφτόταν διαφορετικά. Δεν κοίταζε το παιχνίδι, ούτε να συμπεριφέρεται σαν μικρός, αλλά αντιμετώπιζε την ζωή σκεπτόμενος το αύριο. Κοιτούσε να δει τι θα έκανε, πως θα έβρισκε χρήματα για τα προς το ζην. Έπρεπε να βρουν στέγη και δουλειά, για να καταφέρουν να επιβιώσουν αυτός και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του. Ένιωθε κατά κάποιο τρόπο υπεύθυνος για τα αδέρφια του και τη μητέρα του. Βασικά, σκεφτόταν όλους τους πρόσφυγες, πού ήταν, πώς θα τους αντιμετώπιζαν οι Έλληνες. Φοβόταν τη βία, φοβόταν το ρατσισμό και την σκληρή αντιμετώπιση, μην πέσουν θύματα αυτών των φόβων τους. Βέβαια, δεν ήταν μόνον ο Αζίζ που ήρθε στην Ελλάδα, ήταν κατά χιλιάδες οι πρόσφυγες που ήρθαν στην χώρα. Πιθανόν πολύ να αντιμετώπισαν την εκμετάλλευση, ίσως και μερικοί να κακοποιήθηκαν. Αραγε να νοσταλγεί τις καλές μέρες στην πατρίδα του ο Αζίζ; Ίσως να σκέφτεται την πατρίδα του, γιατί εκτός το ότι έφυγαν από εκεί, υπάρχει και κάποιος που τους περιμένει και ίσως κάποια μέρα σε καλούς καιρούς πάλι να ξαναγυρίσουν πίσω στην Συρία. Ο Αζίζ, παρά την μικρή του

ηλικία, σκεπτόμενος σαν μεγάλος ήλπιζε να συνεχίσει το σχολείο και μετά το δημοτικό, ήθελε να σπουδάσει και να γίνει κάτι σε μια καινούργια χώρα. Η χώρα που του πρόσφερε την ελευθερία του, η Ελλάδα, ήταν κάτι διαφορετικό γι' αυτόν. Βέβαια στην Ελλάδα υπάρχουν διαφορετικές πεποιθήσεις στην θρησκεία, οπότε και ο Αζίζ δεν θα είχε πρόβλημα, γιατί ο καθένας πιστεύει ό,τι του έχουν μάθει. Στην Ελλάδα το θρήσκευμα που επικρατεί είναι ο ορθόδοξος χριστιανισμός, αλλά υπάρχουν και κάποιες άλλες. Για τον Αζίζ το πρόβλημα δεν θα ήταν η θρησκεία, αλλά η γλώσσα, το διαφορετικό περιβάλλον, η γειτονία του, το πώς θα τον δεχόταν και το νέο του σχολείο. Πηγαίνοντας κάθε μέρα στο σχολείο, μπορεί να συναντούσε στο δρόμο, σε κάποιο πάρκο, σε κάποια γειτονιά, άτομα που είχαν έρθει μαζί στην Ελλάδα. Ίσως όμως και να μην έβρισκε και κανένα, διότι φτάνοντας σε μία πόλη ο καθένας, μόνος του ή οι κάθε ομάδα ψάχνει να βρει το μέλλον της. Σκορπίζονται και ψάχνουν, άλλοι μένουν στην ίδια πόλη, άλλοι φεύγουν για άλλες, διαφορετικές συνοικίες και όπου βρουν δουλειά τακτοποιούνται. Επομένως, άλλοι ήταν ευχαριστημένοι και άλλοι δυσαρεστημένοι από τις δουλειές που βρήκαν, αλλά ως προς το θέμα της επιβίωσης όλα είναι παντού ίδια. Βέβαια ο Αζίζ έζησε τον ξεριζωμό και ήξερε πολύ καλά τι είναι να φεύγεις από τη χώρα όπου γεννήθηκες, μεγάλωσες και αναγκάζεσαι στα 11 σου χρόνια να την εγκαταλείψεις χάρη στις επικίνδυνες καταστάσεις που επικρατούν. Στις ησυχες ημέρες πριν τα γεγονότα ήταν και ο Αζίζ ένα παιδί στην πόλη του που καμάρωνε γι' αυτή, που έπαιζε, που μεγάλωνε και απολάμβανε την καθημερινότητα. Σαν παιδί, όταν θα έφτανε η ώρα του, θα πήγαινε σχολείο στην πατρίδα του, αλλά κάποια στιγμή με τα πράγματα στο αμύν θα τα εγκατέλειπε όλα και θα έφευγε σε άλλη χώρα για κάτι καλύτερο. Όπως τελικά και έκανε. Δεν ξέρουμε, όμως, αν βρήκε το καλύτερο ή το χειρότερο, ίσως αν τον συναντήσουμε καμιά φορά, να μας το πει. Δύσκολα μπορεί να καταλάβει κανείς τον Αζίζ, αν δεν είναι στη θέση του ο ίδιος και αν δεν προσπαθεί και αυτός σαν κι εκείνον να αντιμετωπίσει τα χιλιάδες προβλήματα που τον περιβάλλουν. Γιατί αυτός που είναι στην ήσυχη και ειρηνική πατρίδα του, είναι τακτοποιημένος και έχει εξασφαλισμένη τη ροή της καθημερινότητάς του δύσκολα θα μπορούσε να καταλάβει τον Αζίζ.

Δεν είναι μόνο να μπει σε μία χώρα, χωρίς τα δικά σου προβλήματα από αυτήν, χωρίς σπίτι, τροφή, χωρίς τίποτα και ξανά απ' την αρχή. Ο Αζίζ ωρίμασε πριν την ώρα του, δηλαδή από τα 11 χρόνια χωρίς καν να το καταλάβει. Έγινε υπεύθυνο άτομο για τον εαυτό του και τα υπόλοιπα μέλη της οικογενείας του που τον ακολούθησαν έως την Ελλάδα. Εδώ, τελειώνοντας, θα σας πω ξανά ότι αυτή ήταν η ιστορία του Αζίζ, μια ιστορία μικρή και πονεμένη.